

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τουτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αϊ 'Αθηναι.

'Ετος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα έννέα,
και αυτός ο χρόνος θά'χη περισσεύματα γενναία.

Ο Ρωμηός την έβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τους άνέχωμαι,
μοναγά 'στας 'Επαρχίας — και 'στο 'Εξωτερικόν,
επειδή καιρούς πτωχας ο — τρέχει το 'Ελληνικόν,
Συνδρομή για κάθε χρόν — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τα ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στο χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δεν θά γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατής — δεν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονισμό.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στων φόρων την άντάρα — κι' ο Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.

Δεκαπέντε του 'Απρίλη
και 'στοιους κάμπους χαμομήλι.

Διακόσα τεσσαράκοντα δεκά
κι' έχόρτασε ο κόσμος με σφακτό.

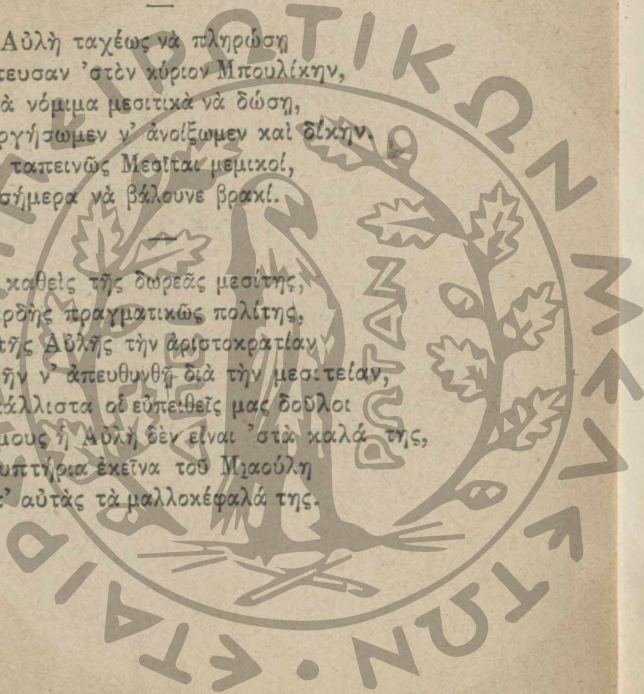
Δωρεαί πολλών 'Ελλήνων
πρός τον νέον Κωνσταντίνον.

Διά πολλές, Διάδοχε, και σοβαράς αιτίας
κι' επιθυμιών να γίνετε ο πρώτος κτηματίας,
χαρίζω, Ύψηλότατε, 'στην Ύψηλότητά σας
οικόπεδά μου μερικά έξ αρκετών στρεμμάτων
να τα προσθέσετε κι' αυτά με τάλλα κτήματά σας
και να γενήτε κύριος πολλών δημοι κτημάτων.
Δεχθήτε, σάς παρακαλώ, αυτην την δωρεάν,
μεγάλην, αμετάκλητον, καθώς και στερεάν,
ως δείγμα τι ελάχιστον αγνης φιλοπατρίας
και δη αφοσιώσεως 'στον Στέμμα και λατρείας.
Βεβαίως θα γνωρίζετε πως είμαι 'Αθηναίος,
καθ' όλα έντιμότατος κι' εις δωρεάς γενναίος,
δεσπότης δε απόλυτος ανδρών και οικόπεδων,
κι' αν είξευρα ο φουκαράς και γράμματα όλίγα,
θα ήτον εις τάς χειρας μου ή άγωγή των παιδων
και ή νεότης άπασα προς δόξαν θα έσφρίγα.
'Αλλ' είθε κι' άλλοι ως έμέ, πριν κατεβούν 'στον τάφον,
να μιμηθούν ογρήγορα την ιδικήν μου πράξιν,
και τώρα προσκαλέσετε τον Συμβολαιογράφον
να κάμη το Συμβόλαιον με όλην του την τάξιν.
Προτίθεται, Διάδοχε, και άλλα να σάς δώσω
κι' έγώ πτωχός προς χάριν σας και άστεγος να μείνω,
κι' αφού από ακίνητα και κινητά γλυτώσω
άντι του Λύδερς της Αύλης παιδαγωγός να γίνω.
Δεχθήτε τους προσκυνησμούς του Σταύρου του Μπουλίκη,
που είναι πρώτος πάντοτε εις το κουδαρνταληκι.

Δεχόμεθα την δωρεάν με πάσαν προθυμίαν,
χωρίς ποσώς να φέρωμεν αντίρρησιν καμμίαν,
κι' άμέσως τον άρμόδιον καλοῦμεν Ύπουργόν
'στα περαιτέρω να προβή, νομίμως ενεργών,
ήγουν να δώση τον σταυρόν εις τον δωρεοδότην
και να τον κάμη τάχιστα του άργυρού ίππότην,
της δε Αύλης ή εύνοια κι' εις τουτον να στραφή
και τ'ονομά του γράμμασι χρυσοίς ν' αναγραφή.
Δεχόμεθα την δωρεάν μετά χαράς πολλής
και μένομεν υπόχρεοι . . . Γραφείον της Αύλης.

Παρακαλείται ή Αύλη ταχέως να πληρώση
και όσους έμεσίτευσαν 'στον κύριον Μπουλίκην,
πρός πάντα δε τα νόμιμα μεσιτικά να δώση,
αλλέως δεν θ' άργήσωμεν ν' ανοίξωμεν και δικήν.
Αυτά και μένουں ταπεινώς Μεσίται μεμικοί,
όπου δεν έχουν σήμερα να βάλουνε βραχί.

Παρακαλείται ο καθείς της δωρεάς μεσίτης,
αν είναι άφιλοκερδής πραγματικώς πολίτης,
να μη ταράττη της Αύλης την άριστοκρατίαν
και 'στον Σταυρόν ν' απευθυνθή διά την μεσιτείαν,
διότ' είξεύρουν κάλλιστα οδ εύπειθείς μας δοῦλοι
πως με τους γάμους ή Αύλη δεν είναι 'στα καλά της,
και 'στ' αποκαλυπτήρια εκείνα του Μηούλη
θα έξωδεύση κατ' αυτάς τα μαλλοκέφαλά της.

Ἄν θέλετε νὰ τύχετε εὐνοίας ὑψηλῆς
μὴ μᾶς ζητῆτε ἀμοιβάς . . . Γραφεῖον τῆς Αὐλῆς.

Ἐπῆγαμε εἰς τὸν Σταυρὸν διὰ νὰ μᾶς πληρώσῃ,
ἀλλὰ ὀλίγον ἔλειψε νὰ μᾶς ἐμδαγλαρώσῃ.

Μὴ μᾶς ζητῆτε χρήματα καὶ αὐτὸς δὲν εἶναι τρόπος
καὶ ἀπ' ἄλλου ἂς πληρωθῇ καθένας ὅπως ὅπως.

Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν εἶν' ἐλπίς παρὰ τῶν Ἀνακτόρων
νὰ λάβωμεν τῶν κόπων μας εὐλόγους πληρωμάς,
δὲν ἀπαιτοῦμεν τίποτε, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ἔρπον,
ἵστην ὑψηλὴν σας εὐνοίαν νὰ ἔχετε καὶ ἐμᾶς.

Εἰς τόσῃ ἀφοσίωσιν ἀξίζει ἐν βραβεῖον,
διὸ καὶ θὰ σᾶς ἔχωμεν καθ' ὅλον μας τὸν βίον.

Εἶμαι πρὸ χρόνων φούρναρης εἰς ἄγνωστον ὁδὸν
καὶ τοῦ Μπουλίκου ἔξαφνα τὴν δωρεὰν ἰδὼν,
καὶ ἐγὼ εἰς τὸν Διάδοχον τὸν φούρνον μου χαρίζω
καὶ ἀπὸ τῶρα κύριον τοῦ φούρνου τὸν γνωρίζω
μὲ ὅλα του τὰ ἐπιπλά, μὲ ὅλα του τὰ σκεύη,
ἐκεῖ νὰ ψήνῃ τὸ ψωμί, ἐκεῖ νὰ μαγειρεύῃ.
Δεχθῆτε καὶ τὸν φούρνον μου θερμῶς παρακαλῶ
καὶ τῆς χρυσῆς πορφύρας σας τὰ κράσπεδα φιλῶ.

Δεχόμεθα τὴν δωρεὰν τοῦ φούρναρη ἀσμένως
καὶ ὁ Βασιλεὺς εὐρίσκεται κατενθουσιασμένος.

Κι' ἐγὼ χαρίζω ὅτῳ σεπτὸν Διάδοχον τοῦ θρόνου
τὴν δίτροχόν μου ἄμαξαν τοῦ ἑκαμα πρὸ χρόνου
ὡς δῶγμα ὑπολήψεως καὶ ἀγάπης ὑπερτάτης...
αὐτὰ καὶ μένω ταπεινῶς... Κωστὴς ἀμαξηλάτης.

Δεχόμεθα τὴν δωρεὰν καὶ τοῦ ἀμαξηλάτου
μὲ τὰ εὐχαριστήρια τοῦ Μεγαλειοτάτου.

Χαρίζω ὅτῳ Διάδοχον ὀλίγα μετρητὰ
καὶ κάμποσα οἰκόπεδα εἰς τὰ Πινακωτά,
ἀλλὰ ἐγὼ εὐθύνομαι καὶ εἰς τὰς μεσιτείας...
ἓνας παλῆς ἀραμπατζῆς καὶ ἡδὴ κτηματίας.

Δεχόμεθ' ἄσμενοι καὶ αὐτὴν μὲ ἄλλας δωρεάς,
φιλοῦντες τοῦ ἀραμπατζῆ τὰς δύο παρειάς.

Ἰδὼν καὶ ἐγὼ τὴν δωρεὰν τοῦ Σταύρου τοῦ Μπουλίκου
χαρίζω ὅτῳ Διάδοχον ψαράδικο καΐκι,
καὶ εἶθε μὲ τοῦτο νὰ γενῇ τῶν θαλασσῶν ὁ Ἄρης...
αὐτὰ καὶ μένω ταπεινῶς... Ἀλέξης ὁ βαρκάρης.

Δεχόμεθα καὶ τοῦ πτωχοῦ Ἀλέξη τὸ καΐκι
καὶ εἰς τοῦτον ἓνας ἀργυρὸς τοῦλάχιστον προσήκει.

Ἐγὼ καὶ ἐγὼ, διαδόντρου γυιοί, ἀπὸ καιροῦ σκοπὸν
νὰ δώσω ὅτῳ Διάδοχο καμπόσον Ὁρωπό,
καὶ εἴμ' ἐτοιμος νὰ σᾶς χαρῶ νὰ τοῦ τὸν διαθέσω,
μὰ πρῶτα Μεγαλόσταυρο μου πρέπει νὰ φορέσω.
Δὲν θὰ χαρίσω τίποτε ἂν δὲν γενῶ ἱππότης...
μένω ἐγὼ καὶ ἡ σκούφια μου... Τσιγγῆς ὁ πρῶτος Χιώτης.

Ἀρκεῖ νὰ μᾶς χαρίσῃτε τοῦ Ὁρωποῦ τὸ κτήμα
καὶ εἰς σᾶς ὁ Μεγαλόσταυρος θὰ πέσῃ παραχρῆμα.

Ἀφοῦ ἐδῆξαν δωρηταὶ εἰς ἑλὴν τὴν Ἑλλάδα
καὶ πρῶτος πρῶτος ἄρχισε ὁ Σταυρὸς ὁ Μπουλίκου,
καὶ ἐγὼ διὰ τοὺς γάμους του χαρίζω μὴ δαλλάδα
ἵστοῦ θρόνου τὸν Διάδοχον... ὁ ράπτης ὁ Λαμπίτης.

Καὶ τοῦ Λαμπίτη πρόθυμοι δεχόμεθα τὸ δῶρον,
πληρόντες καὶ πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνης φόρον.

Ἐπιθυμῶν νὰ μιμηθῶ τὸν Σταυρὸν τὸν Μπουλίκου
ἀμέσως ὅτῳ Διάδοχον χαρίζω τὸν κλεινὸν
τὸ κάθε μου ἐνέχυρον καὶ πᾶσαν καταθήκην...
Διάγγελος ὁ τοκιστὴς τῶν νέων Ἀθηνῶν.

Διὰ τοιαύτην δωρεὰν τοσοῦτον σεβαστὴν
τοὺς ἀσπασμούς μας στέλλομεν καὶ πρὸς τὸν τοκιστὴν.

Ἵπείκων εἰς τὰς προτροπὰς τῶν συγγενῶν καὶ φίλων
χαρίζω ὅτῳ Διάδοχον μὴ δαδεκάδα σκύλων,
καὶ ἂς γίνῃ μνεῖα εὐφημος τῆς δωρεᾶς αὐτῆς...
Σταμούλης ὁ κυνὸφιλος καὶ πρῶτην βουλευτῆς.

Προθύμως γίνονται δεκτοὶ καὶ οἱ σκύλοι τοῦ Σταμούλη
καὶ ἂς φροντίσουν δι' αὐτοὺς οἱ ἐμπιστοὶ μας δούλοι.

Χαρίζω ὅτῳ Διάδοχον, μιμούμενος τὸν Σταυρὸν,
τρὶς ἀγελάδας εὐτραφεῖς καὶ ἓνα σφριγῶντα ταῦρον
ὡς δῶγμα ἀφοσιώσεως καὶ εὐκρινούς ἀγάπης...
αὐτὰ καὶ μένει ταπεινῶς ἓνας χοντρὸς χασάπης.

Καὶ τοῦ χασάπη γίνεται ἡ δωρεὰ δεκτὴ
καὶ εἰς τοῦτον ἡ ἀγκάλη μας θὰ εἶναι ἀνοικτή.

Ἰδὼν τὰς τόσας δωρεάς, ἂν καὶ εἶμαι δίχως ροῦχο,
καὶ ἐγὼ χαρίζω ὅτῳ Αὐλῆν ἓνα γαῖδοῦρι ποῦχω,
ὅς εἶναι δὲ καὶ μετ' ἐμοῦ τῶν Αὐλικῶν ἡ χάρις...
ἓνας Πλακιώτης παλαιὸς καὶ πρῶτος γαῖδουράρης.

Καὶ σὺς θεράπων ἀληθὴς ἐφάνητε τῷδ' ἐντι,
ἀλλ' ὅμως τοῦ γαϊδάρου σας τοῦ λείπει ἓνα δόντι.

Τὰ δόντια τοῦ γαϊδάρου μου εἶναι πολὺ γερά
καὶ ἐπρόσμενα εὐχαριστῶ νὰ πῆτε καὶ σ' ἐμένα...
λένε πῶς κάποιου γαϊδάρου χαρίζαν μὴ φορά,
ἐκεῖνος δὲ τὰ δόντια του ἐκύτταζ' ἓνα ἓνα.

Κι' ἐγὼ πρὸς τὸν Διάδοχον τὸ χρέος μου γνωρίζω,
μὰ δὲν μοῦ εἶναι δυνατόν Μπουλίκου νὰ φανῶ,
καὶ ἓνα ζευγάρι τοίλκα τσαρούχια τοῦ χαρίζω
γιὰ νὰ χορεύῃ πῆδ καλὰ τὸν Καλαματιανό.
Δὲν φείδομαι πρὸς χάριν σας οὐδεμιᾶς δαπάνης...
αὐτὰ καὶ μένω... Φασουλῆς ὁ πρῶτος μπεχλιδάνης.

Καὶ τὰ τσαρούχια γίνονται δεκτὰ εἰς τὴν Αὐλὴν
καὶ εὐχαριστήσεις στέλλονται καὶ πρὸς τὸν Φασουλῆν.

Εἰς τὴν γῆν τῶν Συριανῶν
ὁ Τρικούπης προσφωνῶν.

Τίρι λίρι, τίρι λίρι,
εἰς τὴ Σύρα πανηγύρι.

Πηγαίνει καὶ ὁ Τρικούπης νὰ δῇ τοὺς Συριανούς,
ποῦ τούτῃς τῆς ἡμέρας τοὺς ἔστριψε ὁ νοῦς,
ποῦ ἔχουν μὲ παράδες γεμάτο τὸ σακκοῦλι
καὶ στήνουν ἀνδριάντα ὅτῃς Ὑδρας τὸν Μιαούλη.

Πῶ! πῶ! καὶ ὁ Τρικούπης πηγαίνει ἐκεῖ πέρα
μαζὶ μὲ τὸν Σκουλοῦδη γιὰ καθαρὸ ἀέρα,
καὶ ὅλοι τοῦ φωνάζουν « Τρικούπη Ὁσαννά, »
ἐκτὸς τοῦ Μεθοδίου καὶ τοῦ Τσιροπινᾶ.

Πηγαίνει καὶ ὁ Τρικούπης νὰ δῇ τοὺς Συριανούς
καὶ οἱ μισοὶ Μπουρλῆδες φωνάζουν « ὠχονοῦς ! »
Ἡ Ντελαγγράτσια δὴ βουίζει καὶ βογκᾷ
καὶ πηλαεῖ ὁ Μάσκας μαζὶ μὲ τὸν Ἀγκᾶ.

Σηκώνεται καὶ ἡ κάτω καὶ ἡ ἀπάνω Σύρα,
πῆδ καὶ ὁ Νεγρεπόντης μετὰ τοῦ Ἀπαλλύρα,
κλειστός δὲν ἀπομένει ὅτῳ σπῆτι του κανεῖς,
καὶ τρέχει μὲ τοὺς ἄλλους καὶ ὁ μισὸς Τζαννῆς.

Ἀμέριμον δὲν βλέπεις κανένα καὶ ἀργόν,
ἡ Συριανὴ ποζάρουν μὲ πῆδ πολὺ καμάρι,
καὶ οἱ πρεῦχοντες τῆς νήσου εἰς τὸν Πρωθυπουργὸν
γαῖδοῦρι ἐτοιμάζουν μ' ὀλόχρυσον σαμάρι.

Πηγαίνει καὶ ὁ Τρικούπης ὅτῳ Κρούσα ἐν στολῇ
ἐπάνω εἰς τὰ νῶτα γαϊδάρου ποιητοῦ,

καὶ ἀκολουθοῦν ἱππῶται ὀπίσω του πολλοὶ
καὶ τρέχ' ἡ Ἀγγεροῦκα καὶ ἡ ἄμα ἡ Μπατοῦ.

Ἐνῷ δὲ τὸ γαῖδοῦρι κουνεῖ τὸν πισινὸν τοῦ
ἀρχίζου προσφωνήσεις οἱ ῥήτορες τῆς νήσου,
καὶ ὁ Χαρατζῆς προβάλλει μαζὶ μὲ τὸν Φαρό του,
ὁ δὲ Τρικούπης ὅλους εὐχαριστεῖ ἐξ ἴσου.

Βεγγαλικά, ρουκέταις, ἀντάρια καὶ φωνή,
κατ' ἑρπύρεον ἐπὶ τῶν καὶ οἱ Φραγκοσυριανοί.
Γεμίζει καὶ ἡ Πλατεία, γεμίζουν τὰ Βαπόρια,
καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πατοῦνται τῆς ὥρας μεσοφῶρια.

Οἱ ῥήτορες φρενιάζουν, γκαρίζουν τὰ γαῖδοῦρα,
καὶ τρέχουν οἱ δεμένοι μαζὶ μὲ τοὺς λυτούς,
σηκώνονται καμπόσοι ποδόγυροι ὅτῳ φούρια
καὶ εἰς τὰ πόδια βγαίνει καὶ ἡ ἀντίπαλος Μπατοῦς.

Καλὴ μισὴ Τζαννῆ μου, καλὴ μισὴ Μπουρλή,
πῶς ἐγενε ὅτῳ Σύρα καὶ τοῦτο τὸ καλὸ...
ἂν λέγ' ἡ παροιμία πῶς εἴμαστεν ζουρλοί,
μὰ τῶρ ἐν θὰ μείνῃ εἰς ἓνα μας μισαλό.

Κυτάζει ὁ Τρικούπης τὸ πᾶν ἐπισταμένως,
βλέπει τὰ Τελωνεῖα καὶ τὰλλα τὰ μπουντρούμα,
καὶ τέλος ὅτῳ Ἀθήνα γυρίζει φορτωμένος
μὲ τοῦ Σταματελάκη περίφημον λουκούμα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Π.—Πῶς 'πέρασες, βρε Φασουλῆ, τοῦ Πάσχα τῆς ἡμέρας ;
Φ.—Ὡραία... σκόνη μπόλικη, λουλούδια, βρώμα, λέραις.
'Αφέθην, φίλε Περικλῆ, 'στοῦ Πάσχα τὴν κραιπάλην,
ἔφαγα κι' ἤπια δυνατὰ με' ὄρεξιν μεγάλην,
κι' ὁ στόμαχός μου ἤρχισεν ἐν τάξει λειτουργῶν
κι' ἐδόξασα τὸν Κύριον καὶ τὸν Πρωθυπουργόν.
Κι' ἐγὼ κουμπούραις ἔρριξα καμπόσαις 'στὸν ἀέρα
κι' ἴσως κανένα 'σκότωσε καὶ ἡ 'δική μου σφαῖρα,
ἀμνὸν καὶ ταῦρον ἔθυσα εἰς τοῦ Χριστοῦ τὴν μνήμην,
ἐθώπευσα ἐρωτικῶς τῆς Φασουλῆ τὴν κινήμην,
ἀπέστειλα φιλήματα καὶ 'στὸν σπανὸν Σεμτέλον,
ἀλλ' ἔκαμα καὶ με' πολλοὺς ἀνταλλαγὴν σιέλων.
Μὰ δὲν μοῦ λές, βρε ἀδελφέ, πῶς 'πέρασες καὶ σὺ ;
Π.—Κι' ἐγὼ στηλιάρι ἔγινα με' κόκκινο κρασί,
καὶ εἰς τῆς 'Ακροπόλεως ἀνέθηκα τοὺς βράχους
κι' ὁ νοῦς μου πάλιν ἔτρεξε 'στοὺς Μαραθωνομάχους,
καὶ με' βρακάδες μερικὺς, πολὺ ἀρχαιοφίλους,
τοῦ Παρθενῶνος, Φασουλῆ, ἐθαύμασα τοὺς στύλους,
καὶ μίαν Καρυάτιδα μοῦ ἦλθε νὰ σκυφρῶσω
καὶ εὖτω πως τὸ χρέος μου κι' ἐγὼ νὰ ἐκπληρώσω.
Κι' ἀφ' οὗ τὰ Παναθήναια ἐτέλεσα δεόντως
καὶ ἀνεμνήσθην ἐποχῶν καὶ χρόνου παρελθόντος
καὶ εἶδα καὶ τὴν πρόεδρον τοῦ νεωτέρου κράτους
ἐκόπρισα 'στὴν φυλακὴν ἐκείνην τοῦ Σωκράτους.
'Ετοι ποῦ λές ἐπέρασες...
Φ.— Τί ἄλλο σοῦ συνέδῃ ;
γιὰ 'πές μου τὸν Διάδοχον τὸν εἶδες νὰ χορεύῃ ;
Π.—Ὅχι... ἐσύ, βρε Φασουλῆ ;
Φ.— 'Εγὼ, μωρέ, τὸν εἶδα,
καὶ παρ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ μοῦ σαλέψῃ ἡ βίδα.
Π.—Βρε τί μοῦ λές ;
Φ.— Νὰ τὸν ἴδῃς πῶς ἔγινε αἰκίης.
Π.—Γιὰ 'πές μου ἦταν 'στὸ χορὸ κι' ὁ Σταύρος ὁ Μπουλίκης ;
Φ.—Μὴ διακόπτῃς, τενεκέ, ἀν θέλῃς νὰ 'μιλήσω,
ἀλλέως ἀναγκάζομαι τὸ στόμα νὰ σφαλίσω.
Π.—'Ας εἶναι... λέγε, Φασουλῆ...
Φ.— Βαροῦσαν τὰ λαγοῦτα
κι' ὅλος ὁ κόσμος ἔλεγε « μωρὲ μὰ τείναι τοῦτα ; »

Καὶ ἦτανε, βρε Περικλῆ, μεγάλο πανηγύρι
κι' ὁ Κωνσταντῖνος τὸν συρτὸ 'σηκώθηκε νὰ σὺρῃ,
κι' ἐχόρευαν οἱ ἔσχατοι κι' ἐχόρευαν οἱ πρῶτοι
κι' ὁ κόσμος ἐτρελλαίνετο καὶ κατεχειροκρότει,
κι' ἐγὼ μαζί των ἔλεγα ὅσα τραγούδια ξέρω :
« βρε Καλαματιανοῦλά μου, φαρμάκωσ' τον τὸν γέρο,
» καὶ πᾶρ' ἐμὲ τὸ νεῖδ παιδί, τὸ πρῶτο καλλιηγάρι,
» νὰ σὲ χορταίνω ζάχαρι, φίλι καὶ κουκουνάρι. »

'Ενθ' δὲ ὁ Διάδοχος με' λεβεντιὰ ἐπήδα
πηδῶσαν ἔβλεπα μ' αὐτὸν τὴν δύσμοιρον πατρίδα,
μικρόθεν δὲ φαντάσματα πολλῶν Ἀυτοκρατόρων
ἐκύτταζαν τὸ γέννημα τῶν νέων 'Ανατόρων.
'Ο δὲ πατήρ του, Περικλῆ, ἐκ τοῦ πολλοῦ του πλοῦτου
εἰς τοὺς στρατῶνας ἔστειλε πρὸς χάριν τοῦ υἱοῦ του
ὀκτὼ μπουκάλια ἐκλεκτοῦ τῆς Δεκελείας οἴνου
νὰ εὐχηθοῦν τὰ βέλτιστα ὑπὲρ τοῦ Κωνσταντίνου.
Τότε δὴ τότε ἄρχισε ἡ μέθη κι' ἡ κραιπάλη
κι' ὅσο κρασί τοὺς ἔστειλε ὁ γυῖός του ἴππε πάλι.
'Αφ' οὗ δ' ἐχόρευσαν χοροὺς πραγόνων καὶ πατέρων
ἀπῆλθεν ὁ Διάδοχος ἐκ τοῦ στρατῶνος χαίρων,
γιατὶ δὲν ξέρει τοὺς χοροὺς μονάχα τοῦ Βαλάση,
ἀλλ' εἰμπορεῖ κι' 'Ελληνικοὺς ἀνέμη νὰ σπουδάσῃ
καὶ νὰ τὸ ρίξῃ 'στὸν συρτὸ με' ὅλα τὰ σωστά του,
κι' αὐτὸ τιμᾷ κατ' ἐξοχὴν τὴν 'Υψηλότητά του.

Π.—Κι' ἐγὼ ἐνθουσιάζομαι με' τοῦτα ποῦ μοῦ ψάλλεις,
παρατηρῶ δέ, Φασουλῆ, μετὰ χαρᾶς μεγάλης
πῶς με' αὐτὴν τὴν δωρεάν τοῦ Σταύρου τοῦ Μπουλίκου
τὸ ἔρριξε 'στὴν λεβεντιὰ καὶ 'στὸ κουβαρνταλῆχι.
Καὶ ὅσο θὰ προσφέρωνται 'στὸν Κωνσταντῖνον δῶρα,
τόσο θὰ πέρνῃ λεβεντιὰ, τόσο θὰ πέρνῃ φόρα,
καὶ θὰ χερεύῃ τὸν συρτὸ με' κόκκινα μαντύλια
καὶ τῶν Ρωμῶν, βρε Φασουλῆ, θ' ἀνάδουν τὰ καντύλια.
Τί ἄλλο ;

Φ.— 'Η ἀπογραφὴ θὰ γίνῃ τῶν κατοίκων,
καὶ σὺ ὀφείλεις ἐκπληρῶν πολιτικὸν καθήκον
νὰ 'πῇς 'στοὺς ἀπογράφοντας τὸ μέγα ὄνομά σου,
τὴν ἀληθὴ θρησκείαν σου καὶ τὸ ἐπάγγελμά σου,
νὰ δώσης δὲ λεπτομερεῖς καθ' ὅλα ἐξετάσεις,
διότι εὖτω φαίνεται ἡ πρὸς τὰ πρόσω τάσις,
ἡ γενετήσιος δρμὴ κι' ἡ αὐξήσις τοῦ κράτους
καὶ πόσους χρειάζομεθα 'στὸ μέλλον ἀποπάτους.
Καὶ τώρα δεῖρε με' καλά, χωρὶς ν' ἀργῇς καθόλου...
Π.—'Οσοε λαιπὸν κατραπομαῖς, κανάγγια τοῦ διαβόλου.

Εἰδοποιεῖμεν τὸ κοινὸν συμπάσης τῆς 'Ελλάδος
πῶς τὴν Τετάρτην ἡ καὶ πρὶν αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος
εἰς τοῦ Τσιγγροῦ τὸ θέατρον μ' εὐπρέπειαν μεγάλην
κι' ἡ Εὐρυμέδων γίνεταί ἡ τοῦ Κορομηλά,
ποῦ ἂν κι' αὐτὴ δὲν ἔτυχε βραβεῖου εἰς τὴν πάλιν,
ἀλλ' εἶναι δρᾶμα κάλλιστον με' ἄλλατα πολλὰ.

92
'Ο Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέδῃ,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
με' ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — δὲν 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,
93

92
με' Χρυστὸν με' μιὰ μάνδρα, — με' μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.
93

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.